

EL MICALET GALÀCTIC

Un mocador de pirata

Ximo Cerdà

Il·lustracions de Jordi Sunyer

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

*Motius pels quals el pare de Lluc és el millor
pare del món*

Lluc tenia deu anys i hi havia moltes coses sobre les quals no estava segur.

Per exemple, i a pesar de tots els esforços de la senyoreta Guirau, la professora de llengua, no estava gens segur de quan tocava escriure la *a* amb *hac* o *sense*. Quin embolic! Qui havia decidit que algunes vegades s'escriguera *amb* i altres *sense*? I el que era pitjor, que algunes vegades la *hac* s'escriguera *davant...* i altres *darrere*! Veges tu quina manera de complicar-los la vida sense necessitat.

Tampoc estava segur de si eren les estalactites les que creixien de dalt cap avall i les estalagmites de baix cap amunt, o era al revés. Algú hauria de parlar amb els senyors que posen noms a les coses per a dir-los que potser haurien de reconsiderar la seua decisió i ser una miqueta més clars. I –això encara li feia més vergonya– no estava segur de la taula del set. De totes les altres, sense problemes. La del cinc podia recitar-la de memòria, i la del tres, no cal ni dir-ho. Però la del set se li resistia. Sobretot si li preguntaven d'una manera sobtada, tal com li agradava fer al senyor Leopold, el de mates.

–Set per huit? –deia, apuntant-lo amenaçadorament amb el dit en mig d'una explicació.

–Seeet per huuuuuuuuuuuuiit? –repetia Lluc, allargant els nombres, per a donar-se temps a pensar–. Cinquanta-quuuuuuuuu... cinquanta-sssss... seixanta-ddddd...

Després, els companys de classe començaven a soltar rialletes en veu baixa, la cara de Lluc enrogia, el senyor Leopold demanava silenci i es posava a parlar de com d'important era saber les taules de multiplicar de memòria i bla, bla, bla, i Lluc aprofitava les circumstàncies per a comptar

amb els dits d'amagat abans d'assegurar-se que la resposta correcta era cinquanta-sis.

O era cinquanta-dos?

Una altra cosa sobre la qual no estava gens segur era que no existiren els monstres, els fantasmes, els gegants o els homes llop, tal com les persones majors s'encabotaven a sostindre d'una manera tan insistent. No existien, o no els convenia que se sabera que existien? I, si no existien, per què eixien en tants llibres i pel·lícules? Alguna cosa feia olor de socarrat en tot això.

Sí, hi havia moltes coses sobre les quals Lluc mantenia el que podríem denominar un *dubte raonable*. Però n'hi havia una de la qual sí que estava segur.

Lluc estava segur que son pare, Damià Sicluna, era el millor pare del món.

Dir això podia paréixer una exageració, però ell sabia que no ho era. Era una veritat absoluta que, com totes les veritats absolutes, era susceptible de demostrar-se científicament. Aquesta última frase l'havia tret del seu llibre de Ciències Naturals. No entenia molt bé algunes paraules, com ara *susceptible*, però havia agafat la idea: per a assegurar que una cosa era veritat,

calia comprovar-la amb un mètode rigorosament científic.

I això va fer. Va dissenyar un mètode rigorosament científic per a demostrar que son pare era el millor pare del món. Va arrancar un full de paper del seu quadern i hi va escriure:

Nom del subjecte: Damià Sicluna.

Llista A: Motius pels quals és el millor pare del món.

A continuació, va començar a enumerar, una per una, totes les raons que li venien al cap per a donar suport a la seua afirmació. El full de paper va començar a omplir-se de frases com ara:

- Té un treball guai (és guionista de la televisió). Però, a més, sempre té temps lliure per a poder jugar amb mi!
- M’acompanya a escola el dilluns, el dimecres i el divendres, i m’arplega a la vesprada el dimarts i el dimecres.
- Ho sap TOT sobre còmics i superherois.
- Cuina d’allò més bé.
- S’asseu amb mi a veure dibuixos animats. I pareix que li agraden.

- Quan faig alguna cosa malament, en compte de marmolar-me i posar-se a cridar, tranquil·lament m'explica què és el que he fet i les conseqüències dels meus actes.
- Diu coses rares però divertides. Per exemple, quan alguna cosa em costa molt o no m'ix, em diu: «Usa la força, Lluc!».
- Quan estem veient una pel·lícula els tres junts i ixen escenes de besos, em mira i fa el panoli. La mare el mira i li diu que no faça el panoli. I ell continua fent el panoli fins que aconsegueix que ella riga també.
- Taral·lareja cançons fent pets amb la boca.

I altres coses per l'estil. En pocs minuts havia arribat al final del full, i encara se li ocorrien alguns motius més. Però, per a fer les coses ben fetes, científicament ben fetes, va arrancar un segon full i va decidir que aquest el dedicaria a la segona part de la seua argumentació. Molt seriós i solemne, va escriure en la capçalera:

Nom del subjecte: Damià Sicluna.

Llista B: Motius pels quals no és el millor pare del món.

I tal com havia fet en el cas anterior, es va disposar a pensar motius. Li va costar un poc més, però, al cap d'uns moments, va començar a escriure frases com ara:

- No sap res d'esports. Absolutament res.
- No troba mai el que està buscant, encara que ho tinga davant del nas.
- Canta molt malament.

Compte. El fet que hi haguera elements en aquesta llista no volia dir que Damià Sicluna no fóra el millor pare del món. Simplement que no era perfecte.

La confecció de les llistes era només el primer pas en la seua investigació. L'autèntic treball de camp venia a continuació: es tractava d'avaluar la resta de pares en funció dels motius aportats. Així que, com un alumne aplicat i treballador, Lluc es va embarcar en la tasca d'estudiar tants pares com li fóra possible.

Prompte es va adonar que era impossible trobar cap pare que reunira totes les característiques de la llista A. Alguns pares tenien treballs que podrien considerar-se guais, però açò els impedia tindre temps per a jugar amb els seus fills.

La immensa majoria de pares serien incapaçes de distingir dues versions diferents de l'Home-Formiga-Gegant pertanyents a dos universos paral·lels, i molt pocs podrien taral·larejar amb pets la melodia de la marxa imperial de la *Batalla de les Estrelles*.

Hi havia pares que sí que puntuaven en les característiques de la llista B però, generalment, això els feia perdre moltes característiques de la llista A. El pare de Germà, per exemple, era un as dels esports. Sabia totes les alineacions de tots els equips de futbol i de bàsquet. Però quasi sempre estava enfadat, tenia molt poca paciència i, a la mínima, cridava a Germà. El pare de Rebeca cantava molt bé; de fet, tenia un dels treballs considerats més guais de la classe: era cantant d'un grup musical. Però passava poc de temps a casa perquè quasi sempre estava de gira, i Rebeca solia dir que el trobava molt a faltar.

I així era, en general. Cada vegada que Lluç estudiava un nou pare i el sotmetia a les llistes, el seu propi pare seguia quedant millor que la resta. Així, augmentava la seua confiança en la hipòtesi de partida: que tenia el millor pare del món, i que era una hipòtesi vàlida.

Satisfet de la marxa de la seua investigació, Lluc es plantejà encetar un segon estudi, paral·lel al primer, per a demostrar que sa mare, Lena Font, també era la millor mare del món. Però aleshores una sèrie de coses lleugerament estranyes i sospitoses que, des de feia un temps, passaven a casa, es van convertir en coses *realment* estranyes i sospitoses. Tan estranyes i sospitoses que van aconseguir fer que Lluc perdera l'interés per seguir avant amb el seu estudi. Ara tenia un altre objectiu en ment.

Una cosa misteriosa estava succeint a casa dels Sicluna.

I ell esbrinaria què era.